

937 5. Marts 1897: 1. Beh. af Lovf. om Arbejderes Forsørgelsestrav efter Ulykkestilsf. 938

det foreliggende Forslag, hvad der netop er en Fordel ved det. Grænsen mellem de bemidlede og ubemidlede er saa overordentlig vag, at det altid bliver et Begreb, som det vil være overordentlig vanskeligt at tumle med. Det kan gøres paa et Omraade som Sygefærerne, men det kan næsten ikke gøres, naar der er Tale om en Forsikring mod Ulykkestilsælde, hvor selve Ulyksten kommer til at forandre den paagældendes Stilling saaledes at han, skønt han tidligere maatte stob som en forholdsvis bemidlet Arbejder, nu kommer til at staa som en ganske ubemidlet. — For Vandbrugets Vedkommende søgte man jo at tilvejebringe Midlerne gennem en Eigning paa Hartkornet. Det har ikke tilfredsstillet mig. Jeg kan godt forstaa, at man i sin Tid har taget denne Løsning som den eneste, der frembød sig, men at det ikke er nogen god Løsning, tror jeg ogsaa, man vil indrømme mig. Hartkornet kan ikke være Maalestoffet for den Fare, der er forbunden med Erhvervet; dertil er Hartkornet alt for ulige for de enkelte Bedrifter. — Hvad endelig Foreningen af Fiskeri og Søfart angaar, er det jo ikke noget nyt, naar jeg erklærer, at denne Forening forekommer mig at være uden tilstrækkelig Grund. Det var Søfarten, som skulde betale for Fiskeriet, og det skal man vist vanskeligt kunne forsvare. Man er ganske sikkert ogsaa kun kommen til det paa den Maade, at Fiskeriet ikke var i Stand til at bære sig selv; saa fandt man, at den eneste Udvej her var at bringe Fiskeriet sammen med Søfarten og lade denne betale; men forsvares kan det dog ikke.

Det Forslag, som nu foreligger, angaar jo alene Industrien og gaar altsaa ikke paa nogen Maade ud paa at løse Spørgsmaalet i sin Helhed; det er kun det første Skridt paa denne Vej; saa staar Løsningen af Sagen endnu aaben for Vandbrugets, Fiskeriets og Søfartens Vedkommende. Der er fra ærede Medlemmers Side udtalt en Beflagelse over, at man ikke nu allerede havde taget de forskellige Erhverv, jeg her nævner, med, og paa den anden Side er der tillige tilføjet Haabet om, at Regeringen ikke vil lade Spørgsmaalet ligge med Hensyn til Ordningen af Ulykkesforsikringen for disse Erhverv. Jeg tror, at hvis man nu gaar til at ordne Sagen for Industrien, saa vil der være saa meget større Opfordring

for Regeringen til at søge en Løsning ogsaa for de andre Erhverv; og idet man løser Industrien ud fra Forbindelsen med Vandbrug, Fiskeri og Søfart, vil Løsningen ogsaa blive lettere, end den har været tidligere. For Fiskeriets Vedkommende tror jeg ikke, at man vil kunne finde nogen anden Løsning end den, at man yder en flækkelig Statshjælp. Her gælder det jo i høj Grad om, at Sagen ikke kan ordnes paa Grundlag af Arbejdsgiverens Forpligtelse til at sørge for sine Arbejdere. Ved Fiskeriet smelte Arbejdsgivere og Arbejdere i Reglen sammen, og man maa derfor, naar man vil udrette noget paa dette Omraade, komme til en Forsikring af den, som arbejder for egen Regning. Det var jo noget, man var inde paa i 1890—91, og som skulde gælde ikke for Industrien, men derimod for Vandbrug, Fiskeri og Søfart. Ogsaa det anser jeg for at være en meget uheldig Side ved det paagældende Forslag; man kom derved bort fra Grundtanken i hele Ulykkesforsikringen, man kom bort fra dette, at det i Virkeligheden er et Spørgsmaal om Ordning af et Forhold mellem Arbejdsgiver og Arbejder. Idet man saaledes vilde tage dem med, som arbejde for egen Regning, kom man ind paa en ganske anden Tanke, nemlig Tanken om en Forsikring af Samskindsindivider i det hele mod at komme til at lide under Følgerne af Ulykkestilsælde. Det leder saa til saadanne Forslag som det, det socialdemokratiske Parti i Folketinget har fremsat, og i det hele taget til Forslag, der kommer til at væbe saa langt ud, at det er umuligt at følge med. Men for Fiskeriets Vedkommende indrømmer jeg, at man maa medtage Fiskerne — men ogsaa kun de egentlige Fiskere, skal jeg tilføje, selvfølgelig ikke Vejligheidsfiskere og andre — enten de staa som Arbejdsgivere eller Arbejdere, søge at oprette en Forsikring for dem og gøre det med Tilbud fra Statskassen, et Tilbud, hvis Forsvarlighed jo ligger ganske nær, fordi Fiskerstanden ikke kan bære en saadan Byrde, som en Forsikring mod den store Fare, Erhvervet fører med sig, i Virkeligheden er. De Bemærkninger, jeg har tilladt mig her at fremsætte angaaende det tidligere Lovforslag, ville gøre det forstaaeligt, at jeg netop med Glæde kunde slutte mig til det Forslag, der nu foreligger, og som angaar